

maa være at opnaa Balance i Statshusholdningen, i hvert Fald for det Finansaar, som dette Finanslovsforslag omhandler, Finansaaret 1920—21. Finansministeren har jo talt meget vægtige Ord for ikke lang Tid siden fra denne Plads om Vigtigheden af at opnaa Balance og har gentagne Gange indskærpet den overordentlige Betydning heraf. Han har fremhævet, at vor Gæld til Nationalbanken er oppe paa ca. 160 Mill. Kr. Finansministeren udtalte et Haab om, at denne Gæld i det væsentlige kunde ventes betalt, naar Merindkomstkatten og de ekstraordinære Formue- og Indkomstskatter indgaar, og man kan altid haabe, men jeg tror egentlig ikke, at Finansministeren venter, at det vil ske; thi Forholdet er jo det, at vi har et Kasseunderskud paa 15 à 16 Mill. Kr. for det afsluttede Finansaar, og at Finansministeren selv regner med et Underskud paa ca. 40 Mill. Kr. for indeværende Finansaar. Det er da ikke at vente, at de Beløb, der indgaar i Aarets sidste Maaneder, paa langt nær skulde kunne dække denne Gæld.

Lad mig sige et Par Ord om det Finansaar, vi er i, Finansaaret 1919—20. Som jeg for et Øjeblik siden nævnedes, anslaaer Finansministeren Underskuddet for dette Finansaar til ca. 40 Mill. Kr., men jeg tror, at en nærmere Betragtning af Forholdet vil vise, at det vil blive ikke saa lidt større. Hvad var det, den højtærede Finansminister sagde til os i Juli Maaned? Han sagde: Der kan ventes Balance for indeværende Finansaar, hvis Indenrigsministeriet kan holde sig indenfor en ekstraordinær Udgift paa 200 Millioner; hvis dette ikke sker, tilføjede den højtærede Minister, saa sprænges Budgettet, eller som han et andet Sted i sin Tale udtrykte det: Budgettet bærer det ikke, og jeg ser ingen Maade at skaffe Pengene paa. Dette om Muligheden af at skaffe Midler til at dække et eventuelt Underskud uddybede den højtærede Minister yderligere ved Finanslovsforslagets Fremsettelse. Han sagde: I indeværende Aar er det umuligt paa ny at komme til Laanemarkedet, og det er ogsaa umuligt at komme med nye ekstraordinære Skatte love, og for det kommende Aar lød hans Ord ikke synderlig mindre pessimistisk. Jeg skal ikke gentage den højtærede Finansministers Udviklinger, som jo vil være i ret frisk Minde, men blot rekapitulere, at til Laanemarkedet havde han meget ringe Tiltro, til det indenlandske saa godt som ikke, og hvad det udenlandske Laane-

marked angik, fremhævede han med Rette, at de Laan, vi der eventuelt kunde stifte, vilde blive paa væsentlig byrdefuldere Betingelser, end vi er vant til, selv i de sidste Aar, da Betingelserne dog stadig er strammede. Angaaende Muligheden for at dække ved direkte eller indirekte Skattergik Finansministerens Argumentation, som det vil erindres, helt igennem ud paa, at Udsigterne hertil var meget ringe. Kort sagt, alle Veje til at dække et Underskud for indeværende Finansaar syntes efter Finansministerens Ord saa nogenlunde spærrede. Men den højtærede Finansminister er een Mand, naar han staar her i Tinget og med Myndighed og med Tallenes ubønhørlige Logik demonstrerer for os de Grænser, vi bør holde os indenfor, hvis ikke Budgettet skal sprænges, og han er en anden Mand, naar han forhandler med Tjenestemændene om deres yderligere Lønkrav, eller naar han skifter Ord med sin højtærede Kollega Indenrigsministeren i Ministerraadet. Saa fremviser han en anden Side af sin mangfoldige finansministerielle Personlighed. Saa er han ikke længere Statskassens strenge Vogter. Her, hvor der skal handles, er det en ny Devise, som bliver hans Rettesnor, og det er nok omtrent den, som han i en Forhandling med mig den 30. Maj ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling gav Udtryk i de saare mindeværdige Ord: „Bevægelsen er den, at Kravene for Statshusholdningens Vedkommende bliver de afgørende. Tilfredsstillelsen af Kravene maa man sørge for paa den Maade, det er muligt, og det bliver Finansministerens Opgave at drage Omsorg for Tilfredsstillelsen“. Det er en ganske anden Rettesnor for finansministeriel Politik, der gives i disse Ord, og det var efter denne Devise, den højtærede Minister handlede, den Gang han imod mit Partis Stemmer satte hele sin Myndighed her i Tinget ind paa at gennemdrive Tjenestemændenes yderligere Krav om 17 Mill. Kr.s Merløn, hvad der jo med Fradrag af de 3 Mill. Kr., der spares for Statskassen i Tilskuddet til Kommunernes Skolevæsen, dog bliver et Nettobeløb af 14 Mill. Kr., og lige saa, da han paa en ret stilfærdig Maade, uden store Ophævelser, byttede de 200 Mill. Kr., indenfor hvilke Indenrigsministeren efter hans Udtalelser i Juli absolut maatte holdes, hvis ikke Budgettet skulde sprænges, om med 250 Millioner, saaledes som det skete ved Finanslovsforslagets Fremsettelse her den 8. Oktober. Herved forvandles rigtignok den Balance, som Finansmini-